

[Herluf Rasmussen.]

forbrydelser mod kønssædeligheden, finder jeg rigtigt. Derimod ville jeg have fundet det rimeligt, men måske af mere følelsesmæssige grunde, at man også i lovforslaget havde bibeholdt bestemmelsen om, at en fader og hans slægt til et barn uden for ægteskab kun tager arv, såfremt der er tilfaldet det pågældende barn formue som arv eller gave fra faderen eller hans slægt, og da kun så meget, som i værdi svarer til, hvad barnet har modtaget.

Den gældende danske arvelov går urimelig vidt, når det er tilstrækkeligt til at arve en person, at man blot kan henvise til nedstamning fra en af arveladerens tipoldeforældre. Derfor er det også et væsentligt fremskridt i det foreliggende lovforslag, at rækken af udarvinger er betydeligt indskrænket; dog skal jeg ikke skjule, at helt glade ville vi først blive i mit parti, hvis man nøjedes med en enkelt arveklasse, den første, der kun omfatter børn, børnebørn o. s. v., alle livsarvinger eller beslægtede i nedstigende linje. En sådan indskrænkning af slægtninges arveret ville stemme bedre med vor indstilling til hele arvespørgsmålet og samtidig forenkle arbejdet med opgørelsen af arv, hvor man nu kæmper ikke alene med det rent tekniske, men også med de mange mere personlige problemer, der altid følger i kølvandet af en arvesag.

Ægtefællens arveret finder jeg det naturligt at man bevarer og endog udvider. Derimod finder jeg det lidt urimeligt, at den længstlevende, hvis jeg har forstået § 7, stk. 3, ret, kan forbigå eventuelle livsarvinger ved testamentariske bestemmelser.

Jeg tror, at det spørgsmål, som er nævnt nogle gange fra denne talerstol, nemlig spørgsmålet om forlodsret, vil vække gehør i mit parti, og jeg kan i hvert tilfælde tilslutte mig disse paragraffers indhold.

Hvad angår forslag til lov om ændringer i skifteloven, er der et enkelt problem, som er rejst af nogle af de ærede ordførere, og jeg kan fuldt ud tilslutte mig, at det beløb, der nævnes i § 1, nr. 6, hæves. Om det skal

være 10 000 kr. eller et andet beløb, skal jeg ikke kunne sige på nuværende tidspunkt.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg vil medvirke til forslagene til arvelov og ændret skiftelov med den allerstørste velvilje, og jeg vil tro, at der kan opnås en tilslutning fra mit parti, hvis vi får et anstændigt udfald af de forhandlinger, vi fører i udvalget.

Rimstad: Der er vist få områder i retslivet og lovgivningen, hvorom det med større sandhed kan siges, at næppe noget menneske undgår at komme i berøring med det, end netop arvelovgivningen. Det er derfor af særlig stor betydning, at lovreglerne på et område som dette stemmer med, hvad der må anses for den almindelige opfattelse i befolkningen, at de med ordene fra Jydske Lov — der netop satte reglerne om arv i spidsen — er „tydelige, så at alle kan vide og forstå, hvad loven siger“, at de er stabile, står fast længst muligt, og at lovgiveren, når samfundsudviklingen kræver ændringer eller tillempninger, ikke skrider til værket uden efter dybtgående og alsidige overvejelser.

Hvem er egentlig lovgiveren? Det er ikke så sjældent, at vi her i folketinget sidder med en beklagelig fornemmelse af, at regeringen fortolker grundlovens § 3, som om den gik ud på, at den lovgivende magt er hos regeringen, ministeren, der dog for et syns skyld bør lade lovene paraferere af folketinget; for ikke at friste medlemmerne til en nærmere fordybelse i loven, dens baggrund og virkninger, hvad de forudsættes ikke at have forstand på, og hvilket kun kan gøre ondt værre, bør der kun levnes folketinget så kort tid til forberedelser, at noget sådant på forhånd er udelukket.

Vi kan ikke frigøre os for en sådan fornemmelse i den situation, vi står i her, med et lovforslag fremsat af den højtærede justitsminister den 16. maj og berammet til første behandling den 25. maj, altså 9 dage efter, efter en uge fyldt til randen af andet betydningsfuldt lovgivningsarbejde, et for-